

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 11.фебруара 2014. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Констатује се да објављивању пресуде присуствују:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- Пуномоћници оштећених Мустафа Радонићи и Никола Чукановић,
- Браниоци: Ђорђевић, Крстић, Палибрк, Брадић, Борковић, Стругар, Шћепановић, Перовић, Петронијевић и Бобот,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уместо колеге Радића да ли је неко ту?

- за Радића се јавља Ђорђевић,
- Оптужени: Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Мишић Синиша, Топлица Миладиновић, Кастратовић Славиша, Вељко Корићанин, Брновић Радослав и Сокић Абдулах,

Нису присутни Момић Ранко, Николић Милојко и Булатовић Дејан.

Сада, молим вас да док објављујем пресуду стојите и да тако саслушате пресуду, ја ћу имајући у виду шта све имам да читам седети. Устаните молим вас.

- 1.Опт.МИЛАДИНОВИЋ ТОПЛИЦА
- 2.Опт.ПОПОВИЋ СРЕЋКО
- 3.Опт.КАСТРАТОВИЋ СЛАВИША
- 4.Опт.БОГИЋЕВИЋ БОБАН,
- 5.Опт.БРНОВИЋ РАДОСЛАВ,
- 6.Опт.КОРИЋАНИН ВЕЉКО.
- 7.Опт.СОКИЋ АБДУЛАХ
- 8.Опт.НИКОЛИЋ МИЛОЈКО,
- 9.Опт.МОМИЋ РАНКО
- 10.Опт.МИШИЋ СИНИША,
- 11.Опт.БУЛАТОВИЋ ДЕЈАН,

сви са личним подацима као у списима

А

опт. МИЛАДИНОВИЋ ТОПЛИЦА, опт.ПОПОВИЋ СРЕЋКО, опт. КАСТРАТОВИЋ СЛАВИША, опт.БОГИЋЕВИЋ БОБАН, опт.СОКИЋ АБДУЛАХ, опт.НИКОЛИЋ МИЛОЈКО, опт.МОМИЋ РАНКО, опт.МИШИЋ СИНИША, опт.БУЛАТОВИЋ ДЕЈАН,

КРИВИ СУ

што су:

За време оружаног сукоба на територији Аутономне Покрајине Косово и Метохија, између Војске СР Југославије и Полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова са друге стране, који је немеђународни оружани сукоб, те истовременог оружаног сукоба који се водио између оружаних снага СРЈ и оружаних снага Коалиције НАТО пакта у периоду од 23. марта до 10. јуна 1999.године као међународни оружани сукоб,

као припадници српских оружаних снага и то: оптужени Миладиновић Топлица командант 177. Војнотериторијалног одреда Пећ (у даљем тексту ВТОд-а Пећ), оптужени: Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богичевић Бобан, Момич Ранко, Николић

Милојко, Мишић Синиша, Булатовић Дејан, Абдулах Сокић, припадници тзв. Интервентног вода у саставу истог одреда,

кршили правила из члана 3. став 1. тачка 1. под (а.), члана 33. став 2. и члана 49. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила из члана 51, 52, 75, члана 85. тачка 3 а, и 4. а. Допунског Протокола уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба (Протокол I) и правила из члана 4., 13. став 2 и члана 17. став 2. Допунски Протокол уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II),

тако што су :

I - оптужени Миладиновић Топлица

издао наредбе сада пок. Минић Небојши, командиру Интервентног вода 177. ВТО Пећ да изврши напад на цивилно становништво албанске националности и да изврши расељавање овог становништва тако што ће их приморати да напусте своју територију из разлога који су у вези са сукобом, и то дана 01.04.1999. године у селу Љубенић, а дана 14.05.1999. године у селима Ћушк, Плављан и Захач,

иако је знао да ће припадници јединице који у нападу учествују уништавати и пљачкати цивилну имовину и вршити убиства цивила, што су они и чинили, о чему је имао непосредна сазнања, зато што се за време напада на село Љубенић налазио на самом улазу у село, а за време напада на села Ћушк, Плављан и Захач био у сталном контакту са припадницима своје јединице одржавајући радио везу са командиром Интервентног вода сада пок. Минић Небојшом, па је на ове последице пристао;

II – а ове наредбе, под командом пок. Минић Небојше, извршавали оптужени припадници Интервентног вода заједно и истовремено, делујући у саставу јединице и наоружани пешадијским наоружањем, саглашавајући се свако са радњама осталих, свесни да заједнички делују и извршавају наредбу

па су тако извршавајући наредбе,

-предузели нападе на цивилно становништво, који су имали за последицу смрт и тешке телесне повреде код више цивила, имовина цивила је опљачкана, претресали породичне куће власништво албанских цивила, истеривали ове цивиле из кућа и приморавали их да се окупе на једно или више места у нападнутим селима, где су силом одвајали војноспособне цивиле мушкарце који су лишавани живота,

-пуцали изнад глава и испред ногу цивилног становништва албанске националности и приморавали их да пешице или у тракторским приколицама напусте своја пребивалишта, из разлога који су у вези са сукобом,

-противзаконито и самовољно је уништавана у великим размерама имовина цивила што није било оправдано војним потребама, паљене су породичне куће Албанаца у циљу да расељено становништво нема где да се врати,

и у селима Ћушк, Плављан и Захач

- одузимали лична документа од цивилног становништва, која су уништавали,

- вршили пљачкање имовине цивила албанске националности,

-спаљивали посмртне остатке убијених цивила у циљу онемогућавања њихове идентификације и како би прикрили извршена убиства,

и то:

П 1. дана 01.04.1999. године, у селу Љубенић, оптужени: Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Момић Ранко, Николић Милојко, Мишић Синиша, Булатовић Дејан,

а. извршили напад на цивилно становништво, а са пок.Минић Небојшом и другим НН припадницима 177. Војно-територијалног одреда Пећ, у коме су лишени живота: Бушати Адем, Алимехај Хисен и Јахмуратај Смајлај,

тако што су у јутарњим часовима, из правца регионалног пута преко ливада и прилазног пута ушли у село, наоружани пешадијским наоружањем-аутоматским пушкама и пушкомитраљезом, па подељени у више група, све време пуцајући, претресали породичне куће, истеривали цивилно становништво албанске националности из кућа, претећи да ће их побити и пуцајући им изнад глава и испред ногу, приморали становнике да се окупе у центру села,

па након што су од окупљеног становништва у центру села издвојили око 60 цивила мушараца,

б. извршили расељавање цивилног становништва, заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, тако што су преостало становништво, жене, децу и старије мушкарце, пуцајући изнад њихових глава и испред ногу, приморали да пешице напусти територију села Љубенић и крене према Републици Албанији, што су становници морали учинити, те су праћени од стране НН припадника српских оружаних снага, дошли до Ђаковице одакле су прешли у Републику Албанију, а подметањем пожара и паљењем је уништен већи број породичних кућа и других помоћних објеката чији су власници били цивили оштећени: Армуш Аличкај, Аљи Рустемај, Џемал Хускај, Садик Бериша, Хамзај Ариф, Хамзај Селим, Јахмуратај Шабан и син Јахмуратај Иса, Јахмуратај Екрем, Харадинај Адем, Харадинај Рустем, Харадинај Хазир, Харадинај Рама, Бушати Исуф, Бушати Иса и Бушати Џафер, у циљу да расељено становништво нема где да се врати;

в. вршили убиства цивила тако што су, након протеривања становништва, издвојене цивиле мушкарце постројили поред зида дворишта куће Мухамета Шошија, па за време док су оптужени Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, као и Момић Ранко, Мишић Синиша и Николић Милојко, и други НН припадници 177. ВТО Пећ, стајали у непосредној близини окупљених, и пазили да не побегну или не пруже отпор,

сада пок.Минић Небојша, најпре, пуцањем из свог оружја лишио живота оштећене Харадинај Адема и Бушати Уку, који су стајали у групи издвојених цивила, а затим оптужени: **Булатовић Дејан и НН припадници 177. ВТО Пећ**, лишили живота цивиле, испаљујући у њих пројектиле из својих пушака, а по извршеном стрељању, оптужени Милојко Николић, газећи по телима погинулих и рањених, узвикивао и

проверавао ко од стрељаних лица даје знаке живота и у њихове главе испаливао пројектиле из аутоматске пушке, па су лишили живота најмање 42 лица, и то: Шоши Ганија, Авдулах Гезима, Алимехај Хација, Тахир Арифа, Локај Илира, Рустем Салија, Хамзај Рамиза, Хускај Фехима, Укшинај Руждија, Рецај Реца, Авдулах Рама, Бушати Бајрама, Алимехај Фадила, Алимехај Шабана, Алимехај Хазира, Алимехај Рустема, Боби Бајрама, Боби Бекеа, Боби Мухарема, Бушати Смаила, Бушати Уку, Хамзај Селима, Хамзај Јашара, Хамзај Цавида, Харадинај Адема, Хускај Харадина, Хускај Тафила, Хускај Османа, Хускај Наима, Хускај Некеа, Хускај Раму, Хускај Смаила, Јахмуратај Мусу, Јахмуратај Кадрија, Морина Цуна, Морина Ризу, Шоши Сефера, Силај Селаима, Укај Рустема, Укшинај Раму, Алимехај Бајрама и Хускај Метуша,

и нанели тешке телесне повреде у виду прострелних рана једанаесторици оштећених и то: Авдулахај Јусуфу, Алимехај Мацуну, Јахмуратај Садику, Хускај Бесиму, Аличкај Цевдету, Бериша Садику, Шефхет Бобију, Бушати Ганију, Бушати Иберу, Јахмуратај Шабану и Укшинај Демушу;

дана 14.05.1999. године,

оптужени: Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Момић Ранко, Николић Милојко, Мишић Синиша, Булатовић Дејан и Сокић Абдулах,

II 2. у селу Ћушк

а. извршили напад на цивилно становништво албанске националности који је имао за последицу смрт 8 лица, тако што су наоружани пешадијским наоружањем, заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, ушли у село и подељени у више група, пуцајући према цивилима и њиховим кућама, претресали породичне куће и то:

оптужени Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Булатовић Дејан и Сокић Абдулах, у насељу породице Гаши и породице Кељменди,

а потом, заједно са оптуженим Мишић Синишом, у насељу породице Чеку,

и заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ у насељу Дечанска махала,

и истеривали цивилно становништво албанске националности из кућа, па су силом оружја приморали преко 40 чланова породица Гаши, Шалџа, Рама и Тахирукај да се окупи дворишту ошт.Брахима Гашија, преко 50 чланова породица Чеку, и две породице избеглица које су код њих били смештени, да се окупи у дворишту ошт.Чеку Кадрије и око 40 чланова породице Гаши да се окупи у дворишту куће ошт.Гаши Хакија,

па су у овом нападу лишени живота: Чеку Кадрија, Чеку Хасан, Хаки Гаши, Селим Гаши, Чауш Љуши, Гаши Ибиш, Саљи Реџ и Бериша Авдија, а у центру села у насељу Хасан Бећ, још и у кући Дема Гашија (насеље Хасан Бећ) осам цивила: Гаши Ахмет, Гаши Брахим, од оца Шабана, Кељменди Бесим, Кељменди Ердоган, Кељменди Брахим, Кељменди Ментор, Љуши Сефедин, и Љуши Рамиз, док је овај напад преживео Реџ Кељменди,

након чега су напредујући са нападом пуцањем истеривали преостало становништво из кућа и наређивали им да се окупе у центру села- у насељу Хасан Бећ,

б. извршили расељавање цивилног становништва албанске националности из села Ћушк тако што су заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, становнике окупљене у двориштима оштећених Брахида Гашија, Чеку Кадрије и Гаши Хакија, углавном жене децу и старије мушкарце, претећи оружјем и пуцајући изнад глава, након што су им одузели лична документа, тако што су их приморавали да им предају или да их одбаце на земљу, приморали да пешице или на тракторским приколицама, напусте село и крену главним регионалним путем према Пећи за Републику Албанију, а од становника окупљених у центру села, насељу Хасан Бећ, најпре издвојили и задржали 32 цивила мушкарца, па је са овог места у тракторима са приколицама село напустило преко 250 жена, деце и стараца, међу којима чланови породице Кељменди, Љуши, Гаши, Мет и Бериша, а одузета лична документа су спалили,

а овом приликом је пожаром и паљењем уништен већи број породичних кућа и других објеката у селу, чији су власници били цивили оштећени: Расим Рам, Тахирукај Незир, Гаши Ибрахим, Гаши

Рам, Африм Чеку, Хусеин Чеку, Сул Чеку, Бајрам Чеку, Даут Чекуа, штала Чеку Хасана; породична кућа Халила и Хакија Гашија, њихова штала и гаража, куће Гаши Селима, Гаши Нимана, Гаши Ајета, Гаши Шабана, Гаши Суља, Гаши Халида, Гаши Исмета, Гашија Бајрама, Гаши Мухарема Хаџи Вокшија, Гаши Сахита, Гаши Деме, Гаши А. Хакија, Муч Ломиа, Бериша Севдије, Тахирукај Зеџира, Гаши Тахира, Гаши Јашара, Гаши Мује, Гаши Рамадана, Гаши Салија, Гаши Ћевдата, Гаши Беџира, Ћазим Сафуја, Пајазит Хајдара, Кељменди Тахира, Љуши Уке, Љуши Чауша, Гаши Мађура, Соколи Бека, Дрејтан Шкрелија, Бериша Авдула, Зукан Викчија, Кељменди Ибера, Кељменди Скендера, Кељменди Хазира, Реџ Кељмендија, кућа и штала Гаши Исе, а у циљу да расељено становништво нема где да се врати

в. у центру села у насељу „Хасан Бећ“, пљачкали имовину цивила на тај начин што су, поступајући по Минићевом наређењу, оптужени **Мишић Синиша, Поповић Срећко, Сокић Абдулах, Богићевић Бобан, Булатовић Дејан, Милојко Николић и Ранко Момић,**

у двориштима Хакија Гашија и Саљи Гашија, где су биле окупљене жене, деца и старци, пуцали у ваздух и испред ногу цивила, и од њих отимали златан накит, новац и друге драгоцености,

а затим у дворишту Ајета Гашија, где су били издвојени мушкарци стајали у непосредној близини, са оружјем у рукама пазећи да неко не побегне или не пружи отпор и приморали их да лична документа, новац, златан накит и све драгоцености које поседују одложе на тло испред себе, што су ови и учинили, па је тада мал. Љуши Ерзена приморан да све драгоцености, новац и документа које су предали мушкарци, покупи са земље, спакује у две торбе величине ђачког ранца и преда пок.Минић Небојши, а све са НН припадницима 177 ВТО. Пећ, а новац од покојног Чауш Љушија у износу око 80.000 марака оптужени Мишић Синиша је одузео и предао пок. Минић Небојши,

па су тако, противзаконито и самовољно од цивилног становништва окупљеног у центру села, одузели златан накит и драгоцености у неутврђеној вредности, од Љуши Чауша 1.500 ДМ, и од Реџ Кељмендија 100 ДМ и сат марке „Сеико“, од његове супруге 200

ДМ и златан накит, Хазира Берише 150 ДМ, Исе Гашија 200 ДМ, а од Исине супруге и ћерке 300 ДМ и златан накит, Шпресе Кељменди 2.000 ДМ и златне минђуше, од Ахмета Гашија возило «Опел Омега» беле боје, од Скендера Кељмендија камион марке „Мерцедес“, од Дема Кељмендија путничко возило марке „Пежо“, а у насељу Гаши НН војници су одузели од Гаши Зимрете 700 ДМ, а од Туше Гаши 200 ДМ,

г. вршили убиства цивила албанске националности и то :

- оптужени **Булатовић Дејан** из групе цивила коју су оптужени **Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Сокић Абдулах** окупили у дворишту ошт.Брахима Гашија, издвојио оштећене Рам Расима, Мухамет Шаљу и Брахима (Дервиша) Гаши, одвео их у двориште куће Расима Раме, где их је пуцањем из свог наоружања лишио живота,

- оптужени **Сокић Абдулах** пуцањем из свог наоружања код улаза у кућу-балкона Ајета Гашија, лишио живота оштећене Гаши Суља званог „Мухарем“ и Гаши Скендера,

- у насељу Хасан Бећ оптужени **Поповић Срећко, Богићевић Бобан и Сокић Абдулах**, са НН припадницима 177. ВТО Пећ, са оружјем у рукама опколили групу од 32 мушкарца и пазили да неко не побегне или не пружи отпор,

па је из ове групе оптужени **Булатовић Дејан** заједно са још 3 НН припадника 177.ВТО Пећ, присилио 10 цивила: Гаши Муса, Гаши Џафера, Љуши Абдулаха, Љуши Џафера, Љуши Аријана, Аљијај Зећира, Шаља Исуфа, Краснићи Емруша, Скендера Љушија и Бериша Хазира да уђу у кућу Гаши Сахита, у које је из пушкомитраљеза испалио више хитаца и тако лишио живота девет цивила, осим Бериша Хазира, који је, мада рањен, успео да побегне, након чега су НН припадници 177 ВТО Пећ запалили кућу са посмртним остацима,

а оптужени **Момић Ранко и Николић Милојко** са НН припадником 177. ВТО Пећ из групе издвојили 12 цивила и одвели до куће Азема Гашија, па је у кући убијено 11 цивила: Гаши Емин, Гаши Јашар, Гаши Рам, Гаши Хаљил, Кељменди Ибер, Кељменди Скендер, Кељменди Дем, Љуши Ук, Љуши Осман, Динај Исет, Авдиљај Гани,

док је оштећени Иса Гаши мада рањен успео да побегне, након чега су кућа и посмртни остаци убијених запаљени

II-3. у селу Плављан

а. извршили напад на цивилно становништво албанске националности, заједно са НН припадницима 177.ВТО Пећ

тако што су из два правца, споредним путем и регионалним путем Приштина-Пећ ушли у село, неконтролисано и насумично пуцајући изнад глава и испред ногу цивила који би им се нашли на путу, претресали породичне куће, силом сво становништво истерали из кућа, па су у овом нападу лишени живота, у кући Гаши Нимона – Гаши Зимер, а у кући породице Никчи- Никчи Весел, Никчи Џејрана и Никчи Хатице, а ова кућа са посмртним остацима је запаљена, као и Агим Селманај, Шабан Кељменди, Хаџи Дрешај, Нимон Гаши, Мућ Љуљај и Зенун Шаља, који су издвојени из групе цивила окупљених у дворишту Агима Селманија, спроведени до куће Гаши Зимера, и у кући убијени тако што су у њих испалени пројектили из наоружања, након чега је кућа запаљена, заједно са посмртним остацима убијених цивила,

а у овом нападу је противно члану 3. став 1. тачка а. и ц. и члана 27 став 2. Четврте Женевске конвенције у вези са чланом 77.тачка 1. Допунског протокола I и чланом 4.став 2 тачка е. Допунског протокола II, оштећена Ганимета Никчи, која је тада имала 13 година, приморана да уђе у собу, у кући извесног Џуфе, где је најпре ударана шакама и оружјем по глави и телу па је онда силована,

а имовина око шездесет становника, окупљених у дворишту Агима Селманаја је опљачкана, јер су цивили уз речи „Дајте паре, злато, све што имате, иначе ћете сви бити побијени!“, и док су држани на нишану, уз пуцњеве изнад њихових глава или испред ногу, били натерани да испред себе, одложе на земљу личне исправе, новац и драгоцености, које је затим тада дванаестогодишњи ошт.Фидан Селманај био приморан да покупи и преда војницима;

б. Извршили расељавање цивила албанске националности, заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, тако што су их истерали из кућа, претили да ће их побити и тако их приморали да напусте територију Плављана, и крену пут Албаније према Пећи, па је једна

група цивила трактором са приколицом кренула пут Пећи, друга група жене и деце, међу којима је била оштећена Иљфета Хацијај кренула пут Гораждевца, и трећа група, која је била окупљена у дворишту ошт.Агима Сељманаја, и у којој је било око шездесет цивила, крене пут Албаније према Пећи, а подметањем пожара и паљењем су уништене куће и други објекти у селу чији су власници били оштећени: Никчи Рам, Никчи Шабан, Никчи Али, Никчи Хаџи, Селмани Зећир, Гаши Зимер, Никчи Весел, Никчи Сали, а у циљу да расељено становништво нема где да се врати.

II-4. У селу Захач,

а. извршили напад на цивилно становништво, заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, који је имао за последицу смрт више лица и повреду телесног интегритета 1 лица, тако што су из три правца: из села Плављан, са друге стране асфалтног пута Пећ-Приштина и од стране шуме код реке Бистрице, и без икаквог војног оправдања, претресали породичне куће и цивилно становништво силом истерали из кућа, неконтролисано и насумично отварали ватру из аутоматских пушака, пуцајући у ваздух или испред ногу цивила, натерали их да се окупе у центру села, код српског гробља и код куће Азема Мехметија њих око 200, међу којима су били чланови породица Хисени, Ђокај, Рама, Добра, Мурати, Смајлај,

и у овом нападу, након што су издвојени из колоне цивила која је напуштала село и кретала се ка Пећи, лишени су живота, у ауто сервису „Куч“, пок. Добра Фазли, Добра Мухамет, Добра Халит, Хисени Шпенд, Хисени Бајруш, Хисени Исмет, Хисени Наим, Хисени Сабит, Хисени Агим, Рамо Шабан, Делиа Беким, Ђокај Фехми, Ђокај Хисен, Хаташи Дем, Смајлај Зимер, Смајлај Шабан, Мурати Хамез, и тешко телесно повређен ошт. Смајлај Бајрам од стране неидентификованих припадника 177.ВТО Пећ, у кући Шабан Незирија, а у штали Сани Уке убијени Садри Рама, Фатон Рама, Ваљдет Рама, а штала са телима је запаљена, док се спасио Бајрам Рама,

а опљачкана је имовина окупљеног становништва код српског гробља и код кућа Азема Мехметија и Рам Салихуа, јер су због претње оружјем окупљени цивили били принуђени да предају све драгоцености, златан накит и новац који поседују, као и лична

документа, па је тако од Азема Мехметија одузето 600 ДМ, његовог зета 300 ДМ, Зуле Добра златан накит у вредности од око 2000 ДМ и новац у износу од 200 ДМ, у дворишту од Сани Уке одузето 1200 марака и од мајке Шабана Незирија 200 ДМ и од Бајрама Рама у штали Санија Уке златан дукат, а од групе осталих цивила новац у неутврђеном износу све у немачким маркама,

б) оптужени Момић Ранко одузео путничко моторно возило марке „Ауди“, непознатог власника,

в) извршили расељавање цивилног становништва из села Захач, заједно са НН припадницима 177. ВТО Пећ, тако што су окупљеним цивилима претили да ће их побити ако не крену за Албанију, и тако их приморали да напусте село, а пожаром и паљењем су унишене породичне куће и други објекти у селу, чији су власници били цивили оштећени: Незир Кастрати, Зиле Добра, Садри Рама, Сани Ук, куће Мери Зекија, Мери Бекија и Мери Хација, а у циљу да расељено становништво нема где да се врати;

- чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, у вези са члана 22 КЗЈ.

Па их суд на основу наведеног законског прописа и чланова 5, 33, 38, 41, 50 а у односу на оптужене Бобана Богићевића и Славишу Кастратовића и чланова 42 и 43 КЗЈ,

О С У Ћ У Ј Е

опт.Топлицу Миладиновића, опт. Дејана Булатовића и опт.Милојка Николића на казне затвора у трајању од **по 20 година** у које им се урачунава време проведено у притвору **и то** опт.Топлици Миладиновићу од 12.03.2010.године па до 28.12.2011.године, а опт.Милојку Николићу од 08.04.2011.године до 18.03.2013.године,

оптуженог Ранка Момића на казну затвора у трајању од **15 година** у коју му се урачунава време проведено у притвору од 19.04.2011.године до 06.02.2013.године,

оптуженог Абдулаха Сокића на казну затвора у трајању од **12 година** у коју му се урачунава време проведено у притвору од 18.05.2010.године до 21.12.2012.године,

оптуженог Срећка Поповића на казну затвора у трајању од **10 година** у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.04.2010.године до 25.06.2012.године,

оптуженог Синишу Мишића на казну затвора у трајању од **5 година** у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.11.2011.године до 25.03.2013.године,

оптужене Славишу Кастратовића и Бобана Богићевића на казне затвора у трајању од **по 2** године у које им се урачунава време проведено у притвору и то опт.Славиши Кастратовићу од 12.03.2010.године па до 28.12.2011.године, а опт. Бобану Богићевићу од 12.03.2010.године па до 24.12.2010.године.

Оптужени се ослобађају обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Оштећени се за остваривање имовинско правног захтева упућују на парницу.

Б

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП

оптужени Брновић Радослав и оптужени Корићанин Вељко

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

да су:

За време оружаног сукоба на територији Аутономне Покрајине Косово и Метохија, између Војске СР Југославије и Полицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације Ослободилачке војске Косова са друге стране, који је немеђународни оружани сукоб, те истовременог оружаног сукоба који се водио између оружаних снага СРЈ и оружаних снага Коалиције НАТО пакта у периоду од 23. марта до 10. јуна 1999. године као међународни оружани сукоб,

као припадници српских оружаних снага и то Радослав Брновић као командир Полицијске станице Клинчина, а Вељко Корићанин који се у униформи прикључио јединици у селу Захач

кршили правила из члана 3. став 1. тачка 1.под (а.), члана 33. став 2. и члана 49. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила из члана 51, 52, 75, члана 85.тачка 3 а, и 4.а. Допунског Протокола уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава међународних оружаних сукоба (Протокол I) и правила из члана 4., 13.став 2 и члана 17.став 2. Допунски Протокол уз Женевске Конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II),

II - које наредбе под командом пок. Минић Небојше извршавају оптужени припадници Интервентног вода заједно и истовремено, делујући у саставу своје јединице и наоружани пешадијским наоружањем, свесни да вршећи нападе на цивилно становништво албанске националности и расељавање цивилног становништва албанске националности, остварују заједнички циљ и испуњење наредби оптуженог Миладиновић Топлице,

па су тако извршавајући наредбе:

-предузели нападе на цивилно становништво који су имали за последицу смрт и тешке телесне повреде код више цивила, претресали породичне куће власништво албанских цивила, истеривали ове цивиле из својих кућа и приморавали их да се окупе на једно или више места у нападнутим селима, где су силом одвојили војноспособне цивиле мушкарце које су лишавали живота,

-пуцали изнад глава и испред ногу цивилног становништва албанске националности приморали их да пешице или у тракторским

приколицама напусте своја пребивалишта, из разлога који су у вези са сукобом,

- противзаконито и самовољно уништавали у великим размерама имовину цивила што није било оправдано војним потребама, пожаром палили породичне куће Албанаца у циљу да расељено становништво нема где да се врати,

- у селима Ћушка, Павлан и Захач

- одузимали лична документа од цивилног становништва, која су уништавали,

- вршили пљачкање имовине цивила албанске националности, и на крају

- спаљивали посмртне остатке убијених цивила у циљу онемогућавања њихове идентификације и како би прикрили извршена убиства,

14.05.1999.године, у селу Захач

а. извршили напад на цивилно становништво у селу Захач који је имао за последицу смрт 17 лица и повреду телесног интегритета 1 лица, тако што су из три правца: из села Плављан, са друге стране асфалтног пута Пећ-Приштина и од стране шуме код реке Бистрице, сви заједно и истовремено, делујући у саставу своје јединице, извршили напад на цивилно становништво у селу Захач и без икаквог војног оправдања, претресали породичне куће и цивилно становништво силом истерали из кућа, неконтролисано и насумично отварају ватру из аутоматских пушака, пуцајући у ваздух или испред ногу цивила, натерали их да се окупе у центру села, код српског гробља и код куће Азема Мехметија њих око 200 /двестотине/, међу којима су били чланови породица Хисени, Ђокај, Рама, Добра, Мурати, Смајлај,

па су у овом нападу лишени живота у ауто сервису „Кучи“ оштећени Добра Фазли, Добра Мухамет, Добра Халит, Хисени Шпенд, Хисени Бајруш, Хисени Исет, Хисени Наим, Хисени Сабит, Хисени Агим, Рамо Шабан, Делиа Беким, Ђока Фехми, Ђока Хисен, Хаташи Дем, Смајлај Зимер, Смајлај Шабан, Мурати Хамез, и тешко телесно повређен ошт. Смајлај Бајрам од стране неидентификованих припадника 177.ВТОд Пећ

б. па су сви оптужени заједно извршили расељавање цивилног становништва из села Захач, тако што су окупљеним цивилима претили да ће их побити ако не крену за Албанију, тако их приморали да напусте село, а оптужени **Брновић Радослав** окупљеном цивилном становништву у центру села наредио да у формираној колони пођу за њим и да прате његово службено полицијско возило на магистралном путу у правцу Пећи,

те подметали пожаре и палили породичне куће и друге објекте у селу, у циљу да расељено становништво нема где да се врати, па су тако пожаром уништили најмање 7 породичних кућа, чији су власници били цивили и то оштећени: Незир Кастрати, Зиле Добра, Садри Рама, Сани Укеа куће Мери Зекија, Мери Бекија и Мери Хација.

д. пљачкали имовину окупљеног становништва код српског гробља и код кућа Азема Мехметија и Рам Салихуа, где је оптужени **Корићанин Вељко** са пушком у руци стајао испред окупљених цивила у пазећи да неко од њих не побегне или не пружи отор а **оптужени Кастратовић Славиша**, претио оружјем и наредио окупљеним цивилима да предају све драгоцености, златан накит и новац који поседују, као и лична документа, што су ови и учинили, па су тако од Азема Мехметија отели 600 ДМ, његовог зета 300 ДМ, Рамуша Раме новац и златан накит у вредности од 3.000 ДМ, Рама Раме и чланова његове породице 1.500 ДМ, златан накит, укупне вредности од 4 до 5 хиљада ДМ, Хајруле Хисенија 3-4 златна прстена и готов новац 4 хиљаде до 5 хиљада ДМ, Зуле Добра златан накит у вредности од 2000 ДМ и новац у износу од 200 ДМ, а од групе осталих цивила укупно 7000 ДМ, па су овај новац и злато преузели оптужени **Мишић Синиша** и покојни Минић Небојша,

ђ. на главном путу Приштина-Пећ, код ауто-сервиса „Кучи“, оптужени **Брновић Радослав** је зауставио и задржао колону, за време док су за сада НН припадници 177 ВТОд Пећ принудно одвајали војноспособне мушкараце из колоне, док је оптужени **Корићанин Вељко** стајао са пушком у руци у близини заустављене колоне цивила, а потом у и близини издвојених цивила постројених уз зид ауто сервиса, пазећи да неко од њих не пружи отпор или не побегне, након чега је оптужени **Брновић Радослав** наредио цивилима у колони да

крену даље предводећи колону или пратећи је својим службеним полицијским возилом усмеравао њено кретање у правцу Пећи,

што је учинио и са протераним цивилима из Ћушке који су у тракторској колони излазили на главни пут Приштина-Пећ, које је сачекао код аутобуске станице села Ћушка,

-чиме би као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, у вези са члана 22 КЗЈ.

Трошкови кривичног поступка у овом делу падају на терет буџетских средстава суда.

Хвала вам што сте ме слушали. Седите молим вас да кратко кажем разлоге за доношење ове пресуде.

Дакле после овако дугог читања које је наравно морало да уследи и после једног дугог поступка који смо водили по више оптужница. Дакле била је једна што кажемо прва оптужница, па су ту спајани поступци који су вођени против неких других лица, неки оптужени су накнадно лишавани слободе и спајани, поступак против њих је спајан овом поступку. Затим поступак је проширен од првобитног поступка који се водио за догађаје у селу Ћушка и за догађаје Плављан, Захач и Љубенић, све то је кажем довело до тога да је овај поступак тако дуго трајао као и бројност сведока које смо саслушали, велики број оптужених.

Осим тога шта је још пратило овај поступак. Тужилац је у међувремену водио поступак и против неких других лица од чијег гоњења је одустао па је донето и неколико решења о обустави, једно или два решења у истрази и неколико решења и на претресу. И сада као одговор, и на самом почетку као одговор на завршне речи неких оптужених на примедбе, па и неких бранилаца да кажем. Измештамо ову причу и све приче о србима и о албанцима из бројања жртава, из негодовања због тога што се поступци због неких жртава нису водили, место за то није овде, нема приче о историјским неспоразумима, недоумицама, ко је био на којој страни, у ком рату, причамо само о овим овде оптуженима, само о овим догађаји и питање којим смо се ми

бавили јесте питање има ли или нема доказа да су они извршили нешто што им се оптужницом ставља на терет.

Оптужени Сокићу можете да изађете, не морате да слушате, а ако сте ту морате да слушате.

Оно чиме се суд бавио дакле то су догађаји који су представљени у оптужници и то су докази које је тужилаштво предлагало за доказивање навода из оптужнице. Осим оштећених који су били жртве ових догађаја или пак онима којима су неки страдали у овим догађајима, суд је имао и писане доказе, записник о обдукцијама и ексхумацијама, записник о обављеним увиђајима после рата, доста фотоелабората, велики број доказа које је доставило тужилаштво али и оно које је суд прибавио од ВБА, који се односе на податке о јединици, о припадништву јединици и суд је саслушавао вештаке, позивао их, наређивао вештачења како за неке ствари које се односе на поступке ексхумације и обдукције тако и везано за нека процесна својства неких од оптужених или пак сведока и два специфична доказа. Прво је сведок Рашковић Зоран и други посебан доказ је окривљени који је закључио споразум о признању и сведочењу што је први пут од када је овај законик који се тренутно примењује на снази. Кажем како је суд ценио те доказе у односу на оштећене који су овде дали исказ непосредно или пак путем видео конференцијске везе. Суд је нашао да из њихових исказа може да утврди шта се догодило, они су дали податке о хронологији догађаја, дали су податке о жртвама, али је суд увек имао на уму и то да цени не само њихове исказе на претресу или можда код истражног судије, већ и оне који су дали пред тужиоцем или пред ЕУЛЕКС-ом, осим тога у склопу тих исказа цењени су и препознавања која су ови оштећени обавили и велики број препознавања обављен је путем фотографија које су оштећенима показане или од стране тужиоца или од стране ЕУЛЕКС-а али свакако све пре него што су они дошли овде на претрес. Тако да су до претреса заправо сви оштећени већ видели фотографије којима је тужилаштво располагало у датом тренутку. Такође су током поступка обављена и нека препознавања где су оптужени били постављени у врсту, оштећени су вршили препознавања и то је било пред истражним судијом, у неколико наврата и на главном претресу. Осим тога доста оштећених и сведока који су давали исказ из Косова су исказ дали путем видео линка и суд

је нашао да је то оправдано, не само у оним случајевима када се ради о разлозима који су везани за старост или болест већ и за неки извештај страх или нелагодност коју су сведоци наводили да осећају или неке друге тешкоће као што је вишедневно одсуствовање од куће или њихова економска ситуација, па је суд прихватио у тим случајевима да сведоке испита путем видео линка.

У односу на исказе оштећених суд је ове исказе прихватио, приметно је наравно да због протекла времена, због утисака, због емоција у којима су сведоци и оштећени били у тренутцима када су доживљавали оно о чему нам причају, њихова сведочења су знатно обојене емоцијама, не памте све детаље, онда они углавном причају и о томе како су се осећали, причају о околностима под којима се догађај одиграо, они су били подлога за то, кажем вам да се утврди шта се догодило, да се добију подаци о оштећенима, суд је приметио да су они уложили знатан напор и стрпљење да одговарају на сва питања, све оно што интересује суд или одбрану и све оно на чему је суд инсистирао. Суд је такође испитивао и неке сведоке који су били припадници јединице или сведоке одбране и о свима њима ће детаљно као и о овим исказима оштећених бити речи у пресуди. Што се тиче писаних доказа који се односе на ексхумацију и на обдукцију суд је прихватио ове доказе и приликом разматрања тих доказа је суд одређивао увек и вештачење од стране наших судско медицинских вештака, тако да су они разматрали, изјашњавали се о ономе што су сами обавили приликом ексхумације и обдукције, идентификације код тела пронађених у Батајници они су такође прегледали оно што је урадио Дански форензички тим а то се односи на тела која су пронађена у селу Ћушка после рата. О свему томе би било сада излишно а тако детаљно говорим. Такође суд је прихватио и доказе које је ВБА доставила како на захтев тужилаштва, али доста тога и на захтев суда по службеној дужности, нешто и на предлог одбране. У погледу идентификације учинилаца одређених догађаја или оних који су предузели одређене радње суд је нашао да искази оштећених у том погледу нису довољно поуздани, из њих не може да се утврди шта је ко урадио. Суд је ценио и имао у виду одређена препознавања која су оштећени обавили и то путем фотографија, али је увек та препознавања ценио у склопу исказа и описа који су они претходно дали. Такође уз ограду да су они били у прилици да они само кратко посматрају војнике у ситуацији у којој су и сами уплашени за сопствени живот или за живот блиских лица, осим

тога да су војници како кажу сведоци а и оптужени ишли у акције маскирани односно намазани црним бојама. Затим све те околности у ситуацији када су они изложени насиљу довели су до тога да сведоци не могу и кажу да не могу да се сете, односно оштећени да не могу да се сете свих лица. Били смо у прилици да чујемо Зелфије и Туше Гаши, то су две жене које су биле у кући које су војници претресали, које су разговарале са војницима, које су пратиле исте те војнике како одводе њихове мужеве и такође да када их питамо да ли некога могу да опишу, да ли некога могу да се сете и да ли би евентуално некога могли да препознају, да оне кажу да тако нешто не могу да ураде. То је та једна ограда коју смо имали код препознавања које обављају оштећени. Такође суд је имао у виду и то да су оштећени били, кажем вам пре претреса у прилици да прегледају фотографије којима је располагало тужилаштво и да смо имали ситуацију да на неким веома нејасним фотографијама, на фотографијама где су лица особа која су на њима веома ситна и мутна, да оштећени напротив тврде да се поуздано сећају некога човека из неког догађаја а видели су га свега пар минута. Осим тога одбрана је тврдила да оштећени свакако могу да се сете и после толико времена некога ко им је нешто лоше урадио. Суд и ту има ограду. Прошло је доста времена, оштећени и сами кажу да то не могу поуздано да обаве. Овај проблем није само наш. Међународни суд у Пећи који је поводом догађаја у селу Ћушка водио поступак који је иначе обустављен такође се срео са проблемом погрешне идентификације и закључио такође да оштећени и они који су били у том догађају не могу поуздано да препознају и да означе извршиоце.

Међутим имали смо у погледу идентификације два та специфична доказа о којима сам причала, то је исказ сведока Рашковић Зорана и исказ сведока односно окривљеног који је закључи споразум о сведочењу који овде у поступку носи псеудоним А1.

Е сад прво за Рашковић Зорана. Он је првобитно уживао заштиту ид авао је свој исказ путем промењеног лика, гласа, под псеудонимом и тако даље и онда је на претресу из тог статуса престале су му мере процесне заштите и он је постао такозвани обичан сведок. Е сад су је то наравно морао да цени и то је већ само по себи такође налагало додатни опрез због тога што се та промена догодила у време када је у закону важила одредба да на бази исказа заштићеног сведока не може да се заснује одлука. Други разлог због кога је суд био крајње опрезан у оцени исказа овог сведока су питања и примедбе које се односе на

његов кредибилитет. Те примедбе су биле крајње озбиљне и суд се уверио да су оне и тачне. Наиме, одбрана је тврдила да је сведок осуђиван због тешког кривичног дела на вишегодишњу казну затвора и суд се уверио да је то тачно, прибавио је пресуду Окружног суда у Београду. Затим у односу на неке од оптужених ранији сукоби су разлози и свакако мотив да он овде можда сведочи лажно у односу на те оптужене. Тако нешто тврди оптужени Момић Ранко и суд је због тога испитивао сведоке које је овај оптужени предлагао. Затим оптужени су тврдили да сведок заправо говори о неким неделима које је сам урадио, да би он требао да буде оптужен а не они. Осим тога што су ове примедбе саме по себи озбиљне и значајне, још значајнија за суд је била позиција коју је сведок имао у јединици, чињеница да је он био непрекидно уз команданта, веома близак, односно командира Небојшу Минића, да је био веома близак са њим, да је са њим био свакодневно, он је о томе и сам причао и осим тога суд се сам уверио да оштећени врло често када говоре о неком догађају, о неком војнику описују управо оно како овај сведок за себе каже да је изгледао.

Наиме, суд је тражио прво од сведока да опише све припаднике овде оптужене и неке друге припаднике јединице, да опише како су они обично изгледали, како су изгледали у овим акцијама које су биле предмет поступка и суд је тражио од овога сведока да опише и себе и онда се уверио да је он у то време имао неке карактеристике које нису имали други војници. Када су оштећени одговарали на питање, када су говорили о ономе што се догодило суд се суочио са тим да они врло често описују у својим исказима особу и војника који је изгледао управо онако како овај сведок за себе каже да је сам изгледао и то је такође налагало додатан опрез приликом оцене његовог исказа. Коначно из исказа самог сведока произилази да он има неки договор са тужилаштвом, е сад то н ије формулисано онако како то иде у закону, али тако нешто постоји, он само о томе овде прича, мени су обећали па нису испунили и тако даље. Зато је суд нашао да мора да буде крајње опрезан приликом оцене исказа овога сведока јер заклет је у истину, прича о патриотизму, интелигенција, елоквенција, мало националног патриотизма, па онда мало прича о томе да су сви људи једнаки, па нас онда уводи у причу, па су ту онда ликови, па сцене, па атмосфера коју жели да нам дочара, и онда ту долазимо до приче и онда откријемо да ни тужилац сам није користио све делове његовог исказа, јер сведок за неке ствари прича да су се догодиле и потпуно је сигуран, међутим

тако нечега нема у оптужници, због тога је суд приликом оцене исказа овог сведока ценио да тај исказ мора да буде јасан, прецизан али да мора да буде поткрепљен и нечим другим. Дакле или исказима оштећених или исказом сведока А1 или се можда пак ради о неком догашају који описују сами оптужени и сам у тим ситуацијама, дакле на исти начин као и тужилаштво прихватао исказ овога сведока.

Што се тиче А1, то је окривљени који је закључио споразум о сведочењу и суд је њему доделио мере процесне заштите које се иначе додељују сведоку без обзира што је он у том тренутку био окривљени имајући у виду природу споразума који је он закључио и имајући у виду да је тужилац одустао од гоњења и да је донето решење о обустави поступка. Суд је приликом оцене исказа овога окривљеног који сведочи имао у виду пре свега чињеницу да је он признао дело али да је добио заузврат изузетно велике привилегије јер је поступак против њега обустављен. Затим озбиљне примедбе које се односе на његов кредибилитет и коначно опет примењујући исти стандард као и код Рашковић Зорана дакле у ситуацији када још неко други говори о тако нечему, суд је прихватао његов исказ. И коначно шта је суд утврдио, кад је тако кажем вам уопштено ценио, то је уопштена слика о сваком доказу наравно биће речи у пресуди.

Шта је суд утврдио да се догодило 01.априла после овог догађаја у селу Љубенић више није било никога, тек после потписивања Кумановског споразума људи су се вратило у ово село. Дакле, када је ушла војска жене, деца, старци без икаквих ствари, без воде, без хране, без кеса, сви су протерани и нису могли све док нису отишли у Албанију да стану, тек увече у напуштеном објекту неки кажу школи, неки објекту, могли су да стану и да се одморе, иначе војник их је пратио дуж целог пута и без обзира што су деца плакала, а жене које смо овде саслушавали, оштећене, причале како су биле уморне, стајања није било, одмора није било све до те вечери и повратка није било све до потписивања Кумановског споразума. Сво становништво је из кућа избачено, неки су наравно изашли сами, то ћу касније да прокоментаришем, и мушкарци постројени уз зид куће Мехмеда Шошија су стрељани. У нападу су поред тога у дворишту убијена и тројица мушкараца. Само стрељање ових мушкараца и убиство одвијало се тако што су прво двојица изашла, замолила да, они нису никада имали сукобе са србима, да се ништа није дешавало, да нису имали сукобе ни с војско ни полицијом али њих је убио Небојша

Минић, затим је почело стрељање и међу особама које су стрељале како оштећени али у погледу ове чињенице и сведок Рашковић и А1 су сагласни пуцао је оптужени Булатовић Дејан. У погледу онога што је оптужницом стављено на терет а да су са удаљености, да су се пуцању прикључили Мишић, Николић и Момић суд то није могао поуздано да закључи нити из исказа Рашковића нити из исказа А1 и то због тога што ни они, А1 каже да је изашао да тај чин није гледао, али је видео позицију где они стоје, док је Рашковић Зоран у погледу тога нешто некада причао у полицији, али овде на претресу једног тренутка је дошао и рекао ја нећу да кажем имена, е сад више ништа нећу да кажем, е сад било овако или онако, добио сам или нисам добио личну карту и то се тако завршило, и то је додатно, значи још у једном поступку, ми смо овде имали прилике да видимо да је Рашковић замолним путем давао исказ, замолним путем за суд у Шведској и да је он једноставно на сва питања одговарао ма тај човек није био у селу Ћушка, тај човек није био у селу Ћушка, они га питају које је боје била униформа он опет каже ма није он био у селу Ћушка, и то је тај један арогантан став с којим смо ми морали овде да се суочимо и то је нешто што произилази да је њемуобећано а није испуњено јер он једноставно дође овде на претрес и када је накнадно позван, кад говори о селу Љубенић он каже не, ја сам нећу да кажем имена јер мени тамо лична карта или лична документа нису дата. Ето то је тако било, али свакако када се оцене његов исказ, исказ сведока А1, искази оштећених, може несумњиво да се утврди да су стајали војници, да је стајао Булатовић, да су они пуцали, да је прво пуцао Небојша Минић а да ова тројица значи Николић, Мишић и Момић јесу били даље, јесу као и други опколили те мушкарце али суд није могао поуздано да утврди да су они пуцали. И шта се даље десило? Људи су пали, стрељање је готово, војска је отишла, а тела су остала ту и сва тела су касније пронађена у Батајници и ми смо имали прилике да, не сва, значи велики број тела је пронађен, имали смо прилике да саслушамо овде обдуценте који су извршили и присуствовали ексхумацији и обдукцији тела, нека су сахрањена и у Пећи и податке о томе нисмо добили, о ексхумацији и обдукцији.

Испитивали смо поводом овог догађај једанаесторицу преживелих. Та једанаесторица преживелих нам кажу да када је стрељање готово и када су се они нашли у гомили тела, да се од једном чуло неко крцкање и неки звуци и они су свакако схватили да је неко

ушао у тела и да проверава ко је жив. Чули су пуцање, били су јако уплашени, почело је такозвано оверавање е о томе прича и Рашковић и због тога што Рашковић на исти начин то описује као и оштећени, суд је њему поверовао да је то учинио Николић Милојко јер је он у погледу те чињенице био експлицитан. Е сад има ту неких речи које је наводно овај оптужени том приликом узвикивао и које ни сам Рашковић није могао тачно да их се сети и суд свакако није те речи могао поуздано да утврди па онда је констатовао да је он нешто узвикивао, али не тачно и које речи и тог нема у изреци и те речи су заправо служиле то каже и А1 да се та војска мало касније опусти. Затим јединица одлази, међутим сведок А1 је отишао раније, он каже да када је видео шта ће се догодити, када је видео прво то убиство двојице цивила, он се попео, он је кренуо са још једним војником иза себе и да је на узвишењу поред села видео и сусрео и разговарао са оптуженим Топлицом Миладиновић и суд му то верује да је оптужени Топлица Миладиновић био ту, а не прихвата исказе оних сведока који тврде да је овај оптужени био у селу Бање управо тог јутра кад је била акција у селу Љубенић, нити ови сведоци нису потпуно сигурно и не знају поуздано да је то било баш тада. Напротив овај сведок је што се тиче суда био убедљив. И још нешто Булатовић Дејан од ове акције се прикључио 177.ВТО, он је био ту у селу, међутим у том тренутку када се прикључио овој акцији пуцања и убиства, он је практично после тога се прикључио и читавој јединици и на то да није само интервентни вод 177.ВТО био у Пећи упућује нас и чињеница да Булатовић Дејан са тим интервентним водом није дошао, да смо имали прилике да од оштећених чујемо да је било доста војних возила около, да смо имали прилике да чујемо сведока Јовановића који каже да је он био ту са неким тенковима, да А1 каже да су ту била и нека друга војна возила, да нам оштећени кажу да су ту били неки територијалци, а и тужилац сам то каже када каже да је Булатовић био ту а није дошао са јединицом. Дакле, није ту био само интервентни вод, ту је било још и неких других, није могло поуздано да се докаже да ли је припадник 177.ВТО пратио ове жене и децу и цивиле који су отишли за Албанију, да ли је он био или је то био припадник српских снага. Суд је ставио да је то био припадник српских оружаних снага а не припадник 177.ВТО јер тако нешто не произилази ни из једног доказа.

Затим 14.маја прво је било нападнуто село Ћушка. Ова војна акција односно напад који има све карактеристике војне акције био је

усмерен против цивилног становништва, то је забрањено и домаћим законом и одредбама међународних конвенција које се током рата примењују и које су војници у обавези да се придржавају. Ову акцију наредила је команда, односно командант Топлица Миладиновић и о томе нам говори и сведок Рашковић, о томе нам говори и сведок А1 и о томе говоре и оптужени који говоре да је Топлица Миладиновић био командант. Јединица је у ову акцију ишла аутомобилима, затим са пута је ишла пешке, улазило се у све засеоке у овом селу и из свих засеока становништво је окупљано, новац одузима, вредне ствари одузимане, лична документа такође и затим женама, деци и старцима наређено да напусте село. Прво нападнуто насеље је оно у које су ишли припадници Поповић Срећко, Богићевић Бобан, Булатовић Дејан, Сокић Абадулах и НН припадници, о томе говори А1, односно окривљени који је закључио споразум, али и оштећени који су били у овом догађају, који су преживели овај догађај, становништво је опљачкано а неки мушкарци су убијени. Да је то убиство извршио оптужени Булатовић Дејан говори нам сведок А1 и када се његов исказ повеже са исказима оштећених који су били ту несумњиво произилази да је он то убиство извршио. Затим Минић Небојша је био у насељу Чеку, ова група војника и неки НН војници прикључили су се и у насељу Чеку такође је окупљено становништво, расељено, убијени су неки цивили, између осталих и отац Агима Чекуа, за кога кажу овде и то је провејавало да је управо он био разлог за акцију у овом насељу. Преко 40 чланова породица Гаши, Шаља, Рама и Тахирукај је било окупљено у дворишту Брахима Гашија, преко 50 чланова породице Чеку и са њима и њихови пријатељи који су били ту смештени, затим преко 40 чланова породица Гаши у дворишту Гаши Хакија, становништво је било окупљено у насељу Хасан бећ, сви су они упућени и расељени и протерани из села. Они заиста нису отишли у Албанију, вратили су се после овога догађаја. Од становништва које је било окупљено у насељу Хасан бећ јер је тако ишла акција, дакле један део војника је ушао у то прво насеље, затим други део отишао у насеље Чеку, један део у насеље Дечанска махала, један у насеље Гаши и сви се окупили у насељу Хасан бећ одакле је издвојено 32 цивила, издвојени су мушкарци а жене и деца су протерани. Овоме је претходио догађај у којем су сви они окупљени у два дворишта жене и деца и окупљени поред зида једног дворишта мушкарци били присиљени да вредне ствари, документа и новац баце на себе пред земљу.

Ерзен Љуши је два пута био на претресу и давао је исказ два пута, он је у то време био малолетан и њему је наређено да сакупи новац и вредне ствари које су одбацивали мушкарци и он је причао колико је био уплашен, колико је његова мајка била уплашена за њега и колико су се сви плашили, колико је мислио да ће бити убијен и како му је то наредио Небојша Минић кога он памти и заиста о томе нам говори и сведок Рашковић који каже како су овога дечака хтели да убију али је Небојша Минић рекао идите, пустите га, нека има код да прича Албанцима шта је било. Он је предао новац и прича како се спасао и прича како су сви били уплашени. Такође они причају о догађају када је Чауш Љуши који је био један од богатијих људи у селу предао новац и аутомобил и све само да му поштеде сина. Међутим последица овог догађаја и смртно страдање и прва кућа у којој су смртно страдали цивили који су одведени је управо кућа где је убијен Аријан Љуши као и други мушкарци из које је Реџ Кељменди побегао и скочио, успео да се спаси. Он је био сведок онога што се догађало у другој кући као и А1 који нам је то испричао, објаснио, нацртао на мапи коју смо имали где су у ту другу кућу одвели мушкарце, међу којима је био Хазир Бериша који је успео да преживи то стрељање па нам је и он причао о томе да је један висок војник са пушкомитраљезом пуцао у те мушкарце када су одведени и нама А1 каже да је висок, мршав који је носио пушкомитраљез био Булатовић Дејан, па је суд то тако утврдио. У трећу кућу одведени су мушкарци из те групе окупљене, њих око 32 и ту групу су одвели Николић и Момић али суд није могао несумњиво да закључи да су они пуцали. Наиме у овој кући је био и преживео догађај Иса Гаши који тврди да су петорица мушкараца ушли и да је пуцао један из пушкомитраљеза тако да суд је свакако се уверио да су они те мушкарце одвели али сам тај чин пуцања како ни Рашковић није видео, а Иса Гаши се овако изјашњава, суд то није могао да утврди.

Затим суд је у односу на село Ћушка нашао и да исказ сведока А1 када се повеже са исказима оштећених, место где су нађена тела, како то говоре оштећени, записницима о обдукцији и ексхумацији указују на несумњив закључак да је и оптужени Сокић убио двојицу цивила, двојицу мушкараца како сам прочитала. Тела у овим кућама су запаљена и изгорела па су се онда увече оптужени вратили те ноћи, прикупили тела, сахранили их углавном у масовне гробнице и она су касније после рата ексхумирана и обдуцирана, то је радио Дански

форензички тим и сад је прилика да кажем да је једна од примедби одбране била да је немогуће да су то све жртве из овога догађаја, да су то можда неки људи који су касније донети, да су они накнадно укључени на тај списак и да је један од главних аргумената за то био датум рођења 01.01., и одређена година када је наводно тај човек рођен, међутим имали смо овде вештак асудске медицине који нам је објаснио стандардне поступке који се примењују приликом израде тих докумената и објаснио како је дошло до уношења тог податка који је везан за датум рођења 01.01., у случајевима када није поуздано био познат датум рођења. Такође примедба одбране је била да нема узорака, нису остављени узорци за идентификацију који су служили, нема тих двоструких узорака који би сада могли да послуже и да проверимо како је идентификација вршена, суд је нашао да ни једном од ове две примедбе није доведена у сумњу налаз и закључак Данског форензичког тима.

И даље шта је било? Даље је следило село Пављан о чему говоре оптужени, говори сведок Рашковић, сведок А1 већ више није био ту, у селу Пављан је извршен напад, извршено је расељавање и две ствари ту заслужују коментар. Ту је сада време да кажем оно за препознавање, суд је нашао да не може поуздано да се закључи да је оптужени Николић Милојко силовао једну оштећену, нити пак да може поуздано да се закључи да је Поповић Срећко издвојио шесторицу цивила и увео их из дворишта Агима Сељманија и наредио да се они убију нити да може поуздано да се закључи да су Никчи Весела, Никчи Хатице, Никчи Ђејране у кући Никчи Весела лишили живота Мишић Синиша и Николић Милојко. Тужилац каже да овако нешто треба суд да закључи из исказа ових оштећених и препознавања која су обавили. Рам Никчи који је догађај гледао, син Весела Никчија он је догађај гледао из шуме. Тог јутра Весел Никчи пошаље своје синове кад чује да долази војска, Сали Никчи оде на једну страну, Рам Никчи оде у шуму и са неких 200 метара удаљености посматра овај догађај и касније на фотографији, он прича да су ту били и војници, да су ту била и нека кола, да су изнели намештај и тако даље, да је он видео једног војника како улази у кућу и чуло се пуцање а касније је ту нашао тела својих родитеља и своје стрине и онда на фотографијама али не потпуно, поуздано сигуран препознаје Мишић Синиши на фотографији сачињеној у мирнодобско доба, у цивилној одећи а кажем у којој ситуацији, из које ситуације га

је он гледао. Суд није могао да позове Рам Никчија, он је био недоступан и то препознавање није могао да прихвати.

Такође суд није могао да закључи да се Николић Милојко вратио из куће извесног Џуфе и заједно са Мишић Синишом убио ове цивиле у кући а то би суд требао да закључи из тога што су оштећене Ганимете и Ајете Никчи рекле како су оне виделе да он иде у том правцу па да је он ове људе убио. Осим тога оштећене Ганимете и Ајете Никчи говоре о ситуацији да су се оне нашле на путу ка кући извесног Џуфе, да су их на улици пресрели војници, увели у кућу у једној соби је Ајете давала воду војницима а у другој соби је оштећена Ганимете Никчи силована. Суд јој верује да је силована, без обзира на то што је она тек накнадно приликом трећег, четвртог испитивања о томе говорила, али суд не верује у то да она може поуздано да каже о којој се особи ради. Такође суд налази да је све препознавање које је касније обављено већ било компромитовано самом чињеницом да је ова оштећена говорила о двојници војника од којих је један био јако висок, истетовиран и за кога би касније она по фотографијама рекла да је то оптужени Поповић и о другом војнику који је био млађи и који је био светлије пути, али који је имао мараму на глави и онда је оштећеној показана фотографија војника од којих само оптужени Николић Милојко има мараму на глави и потпуно је логично што се тиче суда да она покаже на Николић Милојка, тако да је свако даље препознавање, а ми смо обавили чак и оно овде на претресу, у врсти, где она није била потпуно сигурна, свако даље препознавање је компромитовано. Тако да суд није могао, свакако је морао да утврди и суд је нашао да су се ова убиства догодила, да је то последица напада, да су све околности под којима је дело извршено, силовање ове оштећене, тада малолетне оштећене, али да не може поуздано да се утврди да су то особе о којима се ради. Такође ја мислим Ђељоне Гаши, да Ђељоне Гаши говори о догађају да је она била у дворишту Агима Сељманија са осталим цивилима, да је ту њима наређено да баце новац, злато и тако даље, да је један војник наредио да се шесторица мушкараца одведу у кућу Гаши Зимера и наредио њихово убиство и онда она на фотографијама које су јој показане, препознаје мада кажем са одређеним процентом вероватноће и указује на оптужене Момића, на оптуженог Мишића и на оптуженог Поповића. Суд се уверио да су те фотографије изузетно нејасне, изузетно мутне, да се чак не види ни цело лице већ само полупрофил неких од оптужених а да на основу таквог једног исказа и тог препознавања

тужилац сматра да, ми тако нешто нисмо могли да узакључимо и везано за то суд верује да Поповић Срећко, и њега је изоставио из изреке и за Љубенић није био у овој акцији у селу Љубенић, он сам каже да није био, а и Рашковић и А1 такође кажу да није био, па и оштећени који га иначе познају од раније кажу да он није био у овој акцији.

Затим то је то за препознавање, кажем вам само то препознавање на посебно препознавање које је вршено на тај начин да се тужилац када дође накнадно до неких исказа, до фотографија, пошаље то ЕУЛЕКС-у па се онда то препознавање обавља, то суд сматра да је компромитовано, па је увек ценио та препознавања у вези са исказима оштећених и са описима које су они дали у погледу неких војника и свакако нашао да они врло често говоре о неком високом, тетовираном војнику са шеширом, карактеристичног лица, тако да то, изглед који они описују и изглед оптужених свакако не одговарају једно другом.

Затим се након овог догађаја и издвајања ових мушкараца из дворишта Агима Сељманија и убиство у кућу, убиство Гаши Зимера у кући Гаши Нимона у селу Пављан догодило још нешто и то је препознавање у које суд верује због тога што и Иљфете Гацијај и Рам Никчи од раније препознају Кастратовић Славишу, они га добро знају, Иљфете Гацијај је са њим ишла у школу и возила се са њим аутобусом, она је овом приликом разговарала са Кастратовић Славишом и она каже да он није пуцао, није их застрашивао, није им претио, он је наредио, он је заправо њих упозорио и он је њима помогао. Због тога су његове радње везане за село Пављан изостављене из изреке.

Затим следи село Захач, суд је утврдио да је у селу Захач јединица наставила са нападом, да је ту такође становништво истерано, натерано у село, становништво је даље расељено и последица овог напада, односно у овом нападу су смртно страдали неки мушкарци. Пре свега у штали Сани Уке убијени су отац и двојица синова Садри Рама, Ваљдет Рама и Фатон Рама и у оптужници је ово стављено на терет оптуженом Николић Милојку. Свој закључак о томе тужилац је заснивао на томе да су Сани Ука који је овај догађај преживео јер је имао новац да плати, затим Бајрам Рама који је био у штали са овим људима, то је брат Садрија Раме, који је имао код себе дукат који је дао војнику и Љаурета Рама која је била ту са оцем, браћом и стрицем, која је упућена да оде са женама, да они на фотографијама препознају и да сви указују на исту особу. Међутим суд је нашао да је то препознавање

компромитовано због тога што они сви говоре о војнику са марамом, а онда се показују фотографије на којима од свих војника само оптужени Николић Милојко има мараму, међутим, опис тог војника који је био и изглед оптуженог Николић Милојка, нити изглед оптуженог Булатовић Дејана коме је то такође стављено на терет не одговарају опису који су дали ови оштећени и сведоци због тога што они описују високог, крупног црног мушкарца, тетовираног са шеширом који је имао везан испод врата, а шешир је спустио на леђа и једног млађег плавог који је био са њим, са марамом на глави. Због тога је суд нашао да су и ова убиства последица напада. Последица, односно у нападу се догодило још једно убиство, односно смрт, убијени су сви младићи из села Захач. Они су из колоне издвојени код ауто сервиса „Куч“ и убијени у каналу, ја сам вам прочитала њихова имена, петорица младића из породице Хисени. Убијени су двојица синова Рашида Џокаја, када су се вратили молили су ови родитељи, они причају како су и сами ризиковали да им се нешто деси, али су ипак ушли па је мајка Шпенда Хисенија причала како је била постављена глава њеног сина, они су молили, то је био петак, у суботу нису могли да узму тела, у недељу тела више није било, велики број тела пронађен је овде у Батајници. Ово село је такође, у Захачу су такође упаљене и куће и то је то што је суд утврдио, и ове радње суд је нашао да су се догодиле у време оружаног сукоба који се одвијао на територији Косова, који је имао међународни и немеђународни карактер, суд је такође утврдио да су оптужени били припадници једне стране у сукобу, није било, да се разумемо и то вероватно и оптуженима значи никакве паравојне јединице нису били Шакали, ово је била регуларна војска, они су сви на списку који нам је доставио ВБА, свима је ово уписано у војну књижицу, сви су добијали плату, неки су после рата ишли за плату овде у један град у Србији. Све жртве овог догађаја биле су Албанске националности, сви цивили, није било оружја, није било униформе и мотивисани управо сукобом из разлога везаних за сукоб ово дело је извршено и због тога квалификовано као ратни злочин против цивилног становништва јер су прекршене и норме Женевских конвенција и Протокола које сам прочитала на почетку.

Суд је несумњиво утврдио да су оптужени предузели напад који није био оправдан, који је имао за последицу смрт цивила, који је извршен тако што су сви заједно и истовремено улазили у села, упадали у куће, претресали, пуцали према становништву. Оптужени

кажу, то је још једна примедба, становништво је само изилазило. Нормално. Када неко уђе, када таква војска уђе, таква сила то што су из неких кућа људи сами изашли и дошли у центар не значи да није извршен напад. Осим тога несумњиво је утврђено да је извршено расељавање, кажем да је село Љубенић се вратило после 10.јуна, а ова села тог дана, односно те ноћи, расељавање је извршено, није оправдано никаквим безбедносним разлозима и извршено је тако што су се цивили са тог места где су се налазили измештени на нека друга места, они нису могли да се врате у своје куће, куће су запаљене, доста њих рецимо прича у селу Ћушка, било је стотину њих у једној малој кућици код Хакија Гашија, сви су поступали по наредби оптуженог што је утврђено из одбране оптужених који су рекли да су били регуларна војска, имали команданта и командира, из исказа А1, из докумената које је суд прибавио.

О свему томе посебно правној оцени биће речи у пресуди.

Што се тиче казни суд је ценио све околности онако како то закон налаже и морам да кажем да је овде пред собом имао окривљене који су прострли своје животе. Ми знамо и када су они имали посету и када њихове породице нису могле да дођу јер нису имали пара за карту, колико деце имају, у каквим су односима и све је то суд ценио, није им узео за зло никакво понашање овде на претресу, јер је и суд сам реаговао али је свакако ценио и однос према делу и однос према жртвама, па имајући у виду све ове околности, њихове породичне прилике, заиста очајне економске услове у којима се налазе, али и тежину и бројност извршених радњи, тежину последица, бројност жртава, одмерио казне онако како сам вам прочитала у уверењу да ће да се на тај начин оствари сврха кажњавања и сврха кривичних санкција и о томе ћете такође добити образложење у пресуди.

Рекла сам да смо радње Кастратовић Славише изоставили везано за део пресуде из села Пављан, радње Поповића везано за село Љубенић, изоставили смо и радње оптуженог Кастратовића које је наводно предузео у селу Захач јер смо из исказа оштећених свакако и исказа А1 али и из исказа оштећених утврдили да је он заправо једну алабанску породицу свог пријатеља Каплана Кастратија спасио том приликом, он се супротставио команданту, рекао да њих нико не сме да дира. Оштећени кажу једина та породица није настрадала, због тога су

његове радње изостављене јер суд није нашао да оне имају обележја кривичног дела.

Оптужени Вељко Корићанин и Брновић Радослав су ослобођени од оптужбе. Суд је утврдио да је Вељко Корићанин имао радну обавезу, да није био мобилисан, о томе сведоче сведоци које смо испитали. Такође сведоци Срби кажу да је војска била тог дана и наредила им да се склоне, да нигде не излазе, суд налази да Вељко Корићанин није предузео ни једну радњу које је имало обележје кривичног дела и да није доказано уопште да је он овом приликом уопште учествовао у акцији у селу Захач. У односу на Брновић Радослава није доказано да је он, чињеница да се он нашао на путу када је из села, из града Клинчина ишао ка граду Пећи, враћао се својој кући, да се сусрео са Албанцима, да неког од њих познаје, да је са некима од њих разговара, суд је нашао да није доказано да те радње имају обележја кривичног дела због који је он оптужен.

И још за крај да вам кажем, суд се бавио као што сам рекла на почетку, овде оптуженима, оптуженим припадницима такозваног интервентног вода, дакле не парвојне јединице, оптуженим Топлицом, али суд је чуо неке друге ствари. Суд је сигуран и убеђен да оштећени праве разлику између плаве и зелене униформе, и они кажу да је тамо било још неког другог, такође правила војне хијерархије налажу да се закључи да је још неко ту био осим Топлице, међутим кажем вам бавили смо се оним што је стављено на терет овде оптуженима и њима на терет, изоставили смо из оптужбе заједнички циљ који није наведено у чему се састоји, ми се слажемо да је и утврдили смо да су они поступали заједно, да су били свесни да заједно делују, да заједно остварују намеру, али који је то заједнички циљ који неће да се наведе јасно, а требало би да суд сам закључи, тако нешто смо изоставили за сада из оптужбе.

Против ове пресуде која ће бити кажем вам много детаљније образложена, јер и сада сам и превише за ово усмено образлагање причала, може да се изјави жалба у року од 15 дана када пресуду примите, Апелационом суду а преко овог суда.

За овим адвокат Бобот.

АДВ.КРСТО БОБОТ: У смислу 432 тражимо продужење рока за жалбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Тражи продужење рока за израду пресуде, такође и адвокат
Петронијевић, такође сви браниоци свих оптужених па

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се одобрава браниоцима оптужених Поповића, Николића,
Миладиновића, Момића, Мишића, Сокића, Кастратовића, Богићевића,
Булатовића, да у року од 30 дана изјаве жалбу.

Довршено у 14.24.

Записничар

Председник већа-судија